

Largo. V bridko - sti spo - če - ti

V bridko - sti spo - če - ti itd.

p V brid - ko - - - sti spo - če - ti

Pri besedah „in s poia do večnega, srečnega doma skušnjava nas vabi in greha nečast“ nastopi zopet zbor. Posebno izrazito, iskreno proseče je sledeče zborovo mesto:

O Ma-ti, o Ma-ti, o - zri se na na - še, na

ff *p* o - zri se,

na - še gor - je, na na - še gor - je,

o - zri se,

Po kratki medigri nadaljuje zbor in kliče v živahnih trioliziranih harmonijah: „Ti solnce rodila si večne pravice, o dej, da posije na temni naš pot“ itd.

Sklep. Zbor se razplete v mogočen šesterglasen stavek in kliče z nezaslišano nujnostjo: „In k sebi trpine privedi nas kdaj, v nebeški privedi preblašeni raj!“ Trojni energični Amen in še dva mogočna orkestralna akorda zaključijo oratorij.

Besedilo oratorija je naslednje:

I. Dormitio. (Smrt.)

Glas ženinov:

Vstani, moja prijateljica, lepa moja, in pridi! Moja golobica, pokaži mi svoje obličje; naj zveni tvoj glas v mojih ušesih, ker tvoj glas je sladak in tvoje obličje zalo.

Marija:

Kakor jelen po studencu hrepeni,
duša moja k Bogu mojemu drhti:
Oh odpadite, zemlje okovi,
da v ljubezni se vtopim njegovi!

Glas ženinov:

Vstani, moja prijateljica, lepa moja, in pridi! Moja golobica, pokaži mi svoje obličje!

Zbor nebeščanov:

Vstani! hiti! moja golobica,
ti prijateljica moja, pridi!
Krasna si, vsa rožna tvoja lica —
kakor zarja v večnih dvorih vzidi!

Angelski zbor:

Zima je proč,
cvetje dehti,
grlice glas
v gajih zveni —
vstani in pridi,
sprelepa hči!

Marija:

Preljubi je moj in njegova sem jaz,
o naj mi odkrije svoj večni obraz!
Kot pečat me dèni na svoje srce —
močnejše kot smrt so ljubezni želje...
Obsujte me vso s cveticami,
obdajte me z zlahtnimi jabolki —
v ljubezni mi duša medli!

Zbor zemljanov:

Nikar od nas, Devica,
o vrni se nam, vrni!
Še enkrat, Tolažnica,
pogled svoj v nas obrni!

Glej revne, zapuščene
nas Evine otroke,
glej v solzah potopljene
bridkosti nas globoke!

Ko se od nas je ločil
tvoj božji Sin trpeči,
nas tvoji je izročil
ljubezni tolažeči...

Nikar od nas, Devica,
o vrni se nam, vrni!
Še enkrat, Tolažnica,
pogled svoj v nas obrni!

Angelski glas:

Pridi z Libana,
ženinu zvesta,
da boš venčana,
pridi, nevesta!

II. Assumptio. (Vnebovzetje.)

Zgodba:

Tedaj so prišli apostoli, raztreseni po vesoljnem svetu, po božjem navdihu vsi v Jeruzalem. In so pokopali Devico Marijo med petjem svetih angelov. In tretji dan so šli zopet h grobu in niso našli trupla v njem. In so se močno čudili.

Preroški glas:

Gospod Bog je rekel kači: Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo, med tvojim in njenim zárodom; ona ti bo glavo strla in ti boš njeno peto zalezovala.

Zbor:

O smrt, o smrt,
tvoj strah je strt —
o pekel, kje je tvoja zmaga!

Angelski glas:

Kdo je ta, ki kakor zarja
vstaja svetla do neba,
kakor luna iz viharja,
kakor solnce — kdo je ta?

Kdo je ta? — Ave, Marija,
polna božje milosti!
Vsa nebeška domačija
tvoje zmage dan slavi!

Zbor angelov:

Ave Marija! Rajska Devica,
ti čudovita nebeška Gospa!
Milost Gospodova, nate razlita
je kot brezkončna globina morja.

Ave Marija! Zgodnja Danica,
v greha temò te Gospod je prižgal.
Vedno je s tabo Sveti, Mogočni,
ki te je v Mater prečudno izbral.

Ave Marija! Lepa Kraljica,
naj te ovenča nebeška pomlad!
Ti blagoslòvljena vsa med ženami,
ti si rodila življenja nam Sad.

Zbor:

Ti Jeruzalema slava,
Izraelova radost,
zdrava, o Kraljica, zdrava,
ljudstva našega sladkost!

Kot cipresa ne mrjoča,
kakor cedra z Libana,
kakor palma sanjajoča
z zemlje si povišana...

Ti ljubezni lepe Mati,
upanja in milosti,
Ti resnice vir bogati
in življenja in moči!

Angelski glasovi:

1. Zdrava! Ti čudežna in nestrohnela posoda večne Besede!
2. Zdrava! Ti neskaljeni studenec, ki je iz njega poteklo vrelo življenja — Kristus!

3. Zdrava! Ti vrt zaprti, čigar vonjava je kakor plodna njiva, ki jo je oblagodaril najvišji Gospod!

4. Zdrava! Ti brezmadežna,
božja čista lilija,
Mati našega Boga!

Zbor:

Zdrava! Žena, ki si kači glavo strla!
Zdrava! Judit, ki si Holoferna premagala!
Zdrava! Ester, ki si rešila ljudstvo svoje!

Zdrava! Ti brezmadežna,
božja čista lilija,
Mati našega Boga!

Angelski glas in zbor:

Pridi z Libana,
ženinu zvesta,
da boš venčana,
pridi, nevesta!

III. Coronatio. (Kronanje.)

Recitativ:

In se je prikazalo veliko znamenje na nebu: Žena, odeta s solncem in luna pod njenimi nogami in okrog njene glave venec dvanajstih zvezd.

Zbor:

Aleluja: Zavriskajte, zbori,
aleluja — na Sionski gori:
Kralju večnih vekov se glasite,
kronano Devico poslavite!

Marija:

Moja duša Stvarnika veliča
in moj duh se v Bogu veseli,
ker se je ozrl na svojo deklo
in velike storil mi reči —

Zbor:

Aleluja! Sveti! Sveti! Sveti!
Sin in Duh, od vekov pri Očeti! —
Aleluja! Zdrava! počeščena!
v zarjo božjo vsa odeta žena!

Marija:

— Glej, od vzhoda zemlje do zahoda
blaženo zdaj moje bo ime,
od naróda zemlje do naróda
vsí jeziki srečno me slavé...

Zbor:

Aleluja! Zdrava! počeščena!
v zarjo božjo vsa odeta žena!
Hram mirú in sprave, hiša zlata,
božja Mati in nebeška vrata!

Marija:

— Večno je usmiljenje Gospoda,
vsem je on obljubam svojim zvest:
z močno roko je povzdignil nizke
in ošabne vrigel s prvih mest . . .

— — — — —
Aleluja! Aleluja! Aleluja!

Recitativ:

Povikšana je sveta božja Porodnica nad kore angelov v
nebeškem kraljestvu. Veselimo se vsi v Gospodu!

Zbor zemljanov:

Češčena Kraljica, usmiljena Mati,
ti naše življenje in up in sladkost!

Glej k tebi zdihujemo Eve otroci,
ko žalost nas bega, napaja grenkost.
Pokaži nam svoje premile oči,
usmili se, Mati, nas ti!

V bridkosti spočeti, v solzah smo rojeni,
trpljenja vihari nad nami oblast,
in s pota do večnega, srečnega doma
skušnjava nas vabi in greha nečast . . .
O Mati, ozri se na naše gorje,
odkleni nam svoje srce!

Ti Solnce rodila si večne Pravice,
o daj, da posije na temni naš pot —
Ti strla si glavo peklenskemu zmaju:
obvaruj življenja pogubnih nas zmot.
In k sebi trpine, privedi nas kdaj
v nebeški preblaženi raj! Amen.

ŽALOSTNA PESEM.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Bel predpasnik, ruto belo,
šlo je čez polje;
pa otožno pesem pelo
mlado je dekle:

„Kam, mladenič, v kraje tuje
srce ti želi,
iz teh lepih rodnih krajev
kam ti hrepeni?“

Oj poglej to širno polje,
da ga ptič ne preleti,
glej kot morje žitno polje
v mehkem dihu valovi!

In poslušaj ga ponoči
ko greš črezenj pet na vas,
kako njiva diha v sanjah,
šepeta sam s sabo klas:

Kje si čulo pesem to?
To je pesem domovine!
Kaj si, dekle, jo zapelo,
da mi v srcu je bolnô?

— Lani še oral, sejaj je,
letos ga več ni,
šel je daleč in brez njega
zrno nam zori!

Pustil njivo, pustil zarjo,
se zakopal v noč,
oj kako, kako brez zarje
mu je pač živeti moč?!“

ZADNJA BORBA.

A. V. Kolcov — Al. Benkovič.

Nad menoj je burja vila,
grom po nebu je besnel,
um usoda mi strašila,
hlad mi dušo je objel.

A jaz nisem pal trpljenja,
krepko vzdržal sem udar,
v duši ohranil sem željenja,
v čelu — silo, v srcu — žar!

Kaj poguba! Kaj spasenje!
Kar že hoče, to naj bo!
Saj položil sem življenje
v božjo davno že roko.

Vera ta nikdar ne zdvaja,
meni je življenja vir;
v njej stremljenje je brez kraja,
pokoje v njej in tihi mir.

V boj ne zovi me, usoda,
z bedo žugati nikar;
jaz gotov sem s tabo, toda
z mano ti ne boš nikdar!

Dušo mi dviguje sila,
v srcu vre mi vroča kri,
pod razpelom mi gomila,
a ljubav — na njem visi.

